

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 541/2012-19

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 26. októbra 2012 predbežne prerokoval sťažnosť JUDr. Z. L., B., vo veci namietaného porušenia jej základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením vyšetrovateľa Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, sekcie kontroly a inšpekčnej služby, odboru inšpekčnej služby Bratislava sp. zn. ČVS: SKIS-277/IS-1-V-2011 zo 16. augusta 2011, prípisom Krajskej prokuratúry v Bratislave č. k. 1 Kn 758/11-8 z 19. januára 2012, prípisom Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky č. k. IV/1 Gn 926/11-9 zo 4. októbra 2011, uznesením Krajského súdu v Bratislave č. k. 8 Co 301/2011-243 z 12. decembra 2011, uznesením Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 8 Co 303/2011 zo 6. decembra 2011, uznesením Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 1 Ps 16/2010 z 28. októbra 2010, postupom Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky v konaniach evidovaných pod sp. zn. 21695/2011/51 a sp. zn. 16059/2011/52ZT a jeho prípismi z 5. októbra 2011 a z 15. júna 2011, prípismi Okresného súdu Bratislava I sp. zn. Spr 3171/2011 z 30. marca 2011 a sp. zn. Spr. 3482/2011 z 3. augusta 2011, prípisom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. Spr 2179/2011 z 29. septembra 2011, prípisom Krajskej prokuratúry v Bratislave č. k. 1 Kn 620/11-3 z 21. októbra 2011, uznesením Krajského súdu v Bratislave č. k. 2 Co 348/2011-59 z 2. novembra 2011, uznesením Okresnej prokuratúry Bratislava I

č. k. 1 Pn 787/11-9 zo 14. decembra 2011 a prípisom Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky č. k. IV/1 Gn 303/10-35 z 2. decembra 2011 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť JUDr. Z. L. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bolo 8. februára 2012 doručené podanie JUDr. Z. L., B. (ďalej len „sťažovateľka“), označené ako *«„Upresnenie - Návrhov“ /doplnenie podnetu zo dňa 21. 11. 2011, 21. 12. 2011 a 19. 1. 2012.../»*. Ústavný súd podľa obsahu kvalifikoval podanie sťažovateľky ako samostatnú sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy vo veci namietaného porušenia jej základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením vyšetrovateľa Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, sekcie kontroly a inšpekčnej služby, odboru inšpekčnej služby Bratislava (ďalej aj „vyšetrovateľ ministerstva vnútra“) sp. zn. ČVS: SKIS-277/IS-1-V-2011 zo 16. augusta 2011 (ďalej aj „uznesenie vyšetrovateľa ministra vnútra“), prípisom Krajskej prokuratúry v Bratislave (ďalej len „krajská prokuratúra“) č. k. 1 Kn 758/11-8 z 19. januára 2012, prípisom Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len „generálna prokuratúra“) č. k. IV/1 Gn 926/11-9 zo 4. októbra 2011, uznesením Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 8 Co 301/2011-243 z 12. decembra 2011, uznesením krajského súdu sp. zn. 8 Co 303/2011 zo 6. decembra 2011, uznesením Okresného súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 1 Ps 16/2010 z 28. októbra 2010, postupom Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky (ďalej len „ministerstvo spravodlivosti“) v konaniach evidovaných pod sp. zn. 21695/2011/51 a sp. zn. 16059/2011/52ZT a jeho prípismi z 5. októbra 2011 a z 15. júna

2011, prípismi okresného súdu sp. zn. Spr 3171/2011 z 30. marca 2011 a sp. zn. Spr. 3482/2011 z 3. augusta 2011, prípisom krajského súdu sp. zn. Spr 2179/2011 z 29. septembra 2011, prípisom krajskej prokuratúry č. k. 1 Kn 620/11-3 z 21. októbra 2011, uznesením krajského súdu č. k. 2 Co 348/2011-59 z 2. novembra 2011, uznesením Okresnej prokuratúry Bratislava I (ďalej len „okresná prokuratúra“) č. k. 1 Pn 787/11-9 zo 14. decembra 2011 (ďalej aj „uznesenie okresnej prokuratúry“) a prípisom generálnej prokuratúry č. k. IV/1 Gn 303/10-35 z 2. decembra 2011.

Sťažovateľka v sťažnosti okrem iného uvádza:

„Postupmi vyššie citovaných orgánov – porušovateľov ako i ich samotnými rozhodnutiami, či už oznámeniami, uzneseniami, odpoveďami, došlo k neobjektívnemu a nesprávnemu popísaniu a vyhodnoteniu skutkového stavu, ktorý má za následok nesprávne právne posúdenie a neobjektívny a nesprávny právny záver z toho plynúci o domácom násilí, v jednotlivých dotknutých prípadoch i spôsobený neúmerne dlhý prieťah v konaní, prípade postup nezákonného sudcu. Mám zato, že uvedenými postupmi došlo k porušeniu mojich ústavou garantovaných práv, najmä práva v zmysle čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky – práva na súdnu a inú právnu ochranu, rovnako práva v zmysle čl. 48 Ústavy Slovenskej republiky – práva na prerokovanie veci bez zbytočného prieťahu. Podľa môjho názoru v trestnom konaní dochádza k úmyselným rozčleneniam násilných skutkov na samostatné konania, pričom zjavne ide v súhrne o naplnenie pojmových znakov skutkovej podstaty zločinu týrania blízkych osôb z pomsty, v dôsledku čoho je v závere vytváraný skreslený obraz o jednotlivých násilných skutkoch, ktorý sú vždy ukončené v prospech násilníka. V rovnako prebiehajúcich občianskoprávných konaniach súdy súbežne nekonajú, alebo konajú výlučne v prospech násilníka, nedodržiavajú zákonné lehoty, alebo účelovo zle popisujú skutkový stav a právny stav veci, v dôsledku čoho je môj majetok z BSM rozkradnutý násilným súdnym slovenským znalcom – manželom, je mi bránené v jeho užívaní, vlastní, je mi ubližované na zdraví, atď.“

Ústavný súd prípisom z 11. septembra 2012 vyzval sťažovateľku, aby doplnila svoju sťažnosť v časti týkajúcej sa namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom ministerstva spravodlivosti v konaní

sp. zn. 16059/2011/52ZT a jeho prípisom z 15. júna 2011 o skutočnosti, ktoré by odôvodňovali ňou namietané porušenie označeného základného práva podľa ústavy a práva podľa dohovoru, a zároveň ju poučil o možnosti odmietnutia tejto časti sťažnosti z dôvodu nesplnenia zákonom predpísaných náležitostí v súlade s § 25 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

Sťažovateľka doplnila svoju sťažnosť podaním z 12. októbra 2012, v ktorom predovšetkým uviedla:

„Sťažovateľka podala na Okresnom súde Bratislava I opakovane návrhy, podnety na začatie konania o riešenie spôsobilosti na právne úkony starobného dôchodcu, manžela, súdneho znalca... /1 Ps 14/2009, 1 Ps 16/2010, 1 Ps 8/2012/, okrem iného aj pre nečinnosť a arbitrárny postup konajúceho súdu v týchto konaniach.

V r. 2011 sa obrátila sťažovateľka písomným podaním aj na Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky so žiadosťou o nápravu neobjektívneho postupu, nečinnosti Okresného súdu Bratislava I, nerealizovanie postupov ex offo, nerešpektovanie ani jedného listinného dôkazu týmto súdom, napriek tomu, že sa dozvedel zo založených listinných dôkazov o tom, že sa tento súdny znalec dopúšťa spoločensky nebezpečných konaní, tak pre spoločnosť ako aj samotnú manželku a jej deti, a preto sa domnievam, že bolo a stále je posúdenie zotrvania v ďalšej znaleckej činnosti tohto súdneho znalca plne odôvodnené... Ministerstvo spravodlivosti SR nedostalo adekvátne informácie o stave súdneho konania, nemá vôbec predstavu o dôkazoch založených v súdnom spise, ani o tom, že tento súdny znalec pokračuje v násilnostiach, a tak vec nedostatočne riešil, mojím podaniam venoval len okrajovo pozornosť a ponechal bez ďalšieho neštandardné postupy nielen súdneho znalca, ale aj konajúceho súdu. Zrejme aj to bol dôvod, že nevidel dôvod na začatie konania voči súdnemu znalcovi, uspokojil sa s neobjektívnymi informáciami konajúceho súdu, ktorý účelovo postupuje a tendenčne prehliada podania aj spoločensky nebezpečné konania chorého súdneho znalca.“

Sťažovateľka v záverečnej časti sťažnosti navrhla, aby ústavný súd po jej prijatí na ďalšie konanie rozhodol nálezom, v ktorom vysloví porušenie jej základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením vyšetrovateľa ministerstva vnútra sp. zn. ČVS: SKIS-277/IS-1-V-2011 zo 16. augusta 2011, prípisom krajskej prokuratúry č. k. 1 Kn 758/11-8 z 19. januára 2012, prípisom generálnej prokuratúry č. k. IV/1 Gn 926/11-9 zo 4. októbra 2011, uznesením krajského súdu č. k. 8 Co 301/2011-243 z 12. decembra 2011, uznesením krajského súdu sp. zn. 8 Co 303/2011 zo 6. decembra 2011, uznesením okresného súdu sp. zn. 1 Ps 16/2010 z 28. októbra 2010, postupom ministerstva spravodlivosti v konaní vedenom pod sp. zn. 21695/2011/51 a jeho prípisom z 5. októbra 2011, postupom ministerstva spravodlivosti v konaní vedenom pod sp. zn. 16059/2011/52ZT a jeho prípisom z 15. júna 2011, prípismi okresného súdu sp. zn. Spr 3171/2011 z 30. marca 2011 a sp. zn. Spr. 3482/2011 z 3. augusta 2011, prípisom krajského súdu sp. zn. Spr 2179/2011 z 29. septembra 2011, prípisom krajskej prokuratúry č. k. 1 Kn 620/11-3 z 21. októbra 2011, uznesením krajského súdu č. k. 2 Co 348/2011-59 z 2. novembra 2011, uznesením okresnej prokuratúry č. k. 1 Pn 787/11-9 zo 14. decembra 2011 a prípisom generálnej prokuratúry č. k. IV/1 Gn 303/10-35 z 2. decembra 2011, vrátil veci na ďalšie konanie, priznal jej primerané finančné zadosťučinenie a tiež úhradu trov právneho zastúpenia.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

II.1 K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením krajského súdu č. k. 2 Co 348/2011-59 z 2. novembra 2011

Ústavný súd z vlastnej rozhodovacej činnosti zistil, že uznesením sp. zn. III. ÚS 147/2012 z 3. apríla 2012 bola odmietnutá z dôvodu nedostatku právomoci časť predchádzajúcej sťažnosti sťažovateľky, ktorou sa domáhala vyslovenia porušenia svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením krajského súdu č. k. 2 Co 348/2011-59 z 2. novembra 2011.

Podľa § 24 písm. a) zákona o ústavnom súde návrh nie je prípustný, ak sa týka veci, o ktorej ústavný súd už rozhodol, okrem prípadov, v ktorých sa rozhodovalo len o podmienkach konania, ak v ďalšom návrhu už podmienky konania boli splnené.

Keďže v tej istej veci sa sťažovateľka už predtým obrátila na ústavný súd a jej predchádzajúca sťažnosť už bola odmietnutá pre nedostatok právomoci ústavného súdu, nemohol ústavný súd rozhodnúť inak, ako sťažnosť sťažovateľky v časti, ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením krajského súdu č. k. 2 Co 348/2011-59 z 2. novembra 2011 odmietnuť podľa § 25 ods. 2 v spojení s § 24 písm. a) zákona o ústavnom súde pre jej neprípustnosť.

II.2 K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením okresného súdu č. k. 1 Ps 16/2010-74 z 28. októbra 2010

Ústavný súd z vlastnej rozhodovacej činnosti tiež zistil, že uznesením sp. zn. I. ÚS 216/2011 z 9. júna 2011 bola odmietnutá predchádzajúca sťažnosť sťažovateľky, ktorou namietala porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením okresného súdu č. k. 1 Ps 16/2010-74 z 28. októbra 2010, pre nedostatok právomoci ústavného súdu.

Z uvedeného dôvodu aj túto časť sťažnosti ústavný súd pri predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 25 ods. 2 v spojení s § 24 písm. a) zákona o ústavnom súde pre neprípustnosť.

II.3 K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením vyšetrovateľa ministerstva vnútra sp. zn. ČVS: SKIS-277/IS-1-V-2011 zo 16. augusta 2011

Zo zistení ústavného súdu vyplynulo, že vyšetrovateľ ministerstva vnútra uznesením sp. zn. ČVS: SKIS-277/IS-1-V-2011 zo 16. augusta 2011 podľa § 197 ods. 1 písm. d) Trestného poriadku podnet sťažovateľky na podozrenie z prečinu zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a) Trestného zákona, ktorého sa mala dopustiť policajтка tým, že v mieste výkonu svojej služobnej činnosti v Bratislave neprihliadala na podnet na preskúmanie pôvodu nadobudnutého majetku MUDr. J. L. a 27. mája 2011 pod č. PPZ-BOK-FP-IV-44-002/2011 jeho preverenie ukončila ad acta, odmietol, keďže nebol dôvod na začatie trestného stíhania alebo na postup podľa § 197 ods. 2 Trestného poriadku.

Podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť podľa čl. 127 ústavy nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré

mu zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd účinne poskytuje a na použitie ktorých je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov.

Proti napadnutému uzneseniu vyšetrovateľa ministerstva vnútra bola sťažovateľka oprávnená podať sťažnosť, o ktorej bol oprávnený rozhodnúť príslušný prokurátor [ústavný súd zistil, že toto oprávnenie sťažovateľka aj využila a podala proti napadnutému uzneseniu vyšetrovateľa ministra vnútra z 12. septembra 2011 sťažnosť, ktorej tento nevyhovelo a predložil ju v súlade s § 190 ods. 2 písm. a) Trestného poriadku na rozhodnutie prokurátorovi Vojenskej obvodnej prokuratúry Bratislava, ktorého príslušnosť na výkon dozorovacej činnosti bola prikázaná rozhodnutím generálneho prokurátora Slovenskej republiky č. k. IV/1 Gn 1/11-1128 z 3. augusta 2011, pozn.].

Vzhľadom na oprávnenie sťažovateľky podať proti napadnutému uzneseniu vyšetrovateľa ministerstva vnútra opravný prostriedok (sťažnosť) ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosť v tejto časti odmietol z dôvodu neprípustnosti podľa § 25 ods. 2 v spojení s § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde.

II.4 K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru pripisom krajskej prokuratúry č. k. 1 Kn 758/11-8 z 19. januára 2012

Sťažnosť sťažovateľky proti napadnutému uzneseniu vyšetrovateľa ministerstva vnútra bola uznesením prokurátora Vojenskej obvodnej prokuratúry Bratislava sp. zn. 0 Pn 648/11 zo 14. októbra 2011 podľa § 193 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku zamietnutá ako podaná oneskorene. V nadväznosti na označené uznesenie prokurátora Vojenskej obvodnej prokuratúry Bratislava doručila sťažovateľka 12. decembra 2011 krajskej prokuratúre podnet, ktorým sa domáhala preskúmania označeného uznesenia prokurátora Vojenskej obvodnej prokuratúry Bratislava. Krajská prokuratúra tento podnet pripisom č. k. 1 Kn 758/11-8 z 19. januára 2012 odložila ako nedôvodný.

Ústavný súd zistil, že svojím uznesením sp. zn. III. ÚS 147/2012 z 3. apríla 2012 odmietol časť predchádzajúcej sťažnosti sťažovateľky, ktorou namietala porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru pripisom krajskej prokuratúry č. k. 1 Kn 758/11-8 z 19. januára 2012 pre neprípustnosť, z dôvodu, že sťažovateľka 5. februára 2012 adresovala krajskej prokuratúre podanie označené ako „*Nesúhlas s vybavením veci Krajskou prokuratúrou Bratislava... pod č. k. 1 Kn 758/11-8 zo dňa 19. 1. 2012... sťažnosť voči jej vybaveniu.*“.

Podľa § 34 ods. 1 zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o prokuratúre“) podávateľ podnetu môže žiadať o preskúmanie zákonnosti vybavenia svojho podnetu opakovaným podnetom, ktorý vybaví nadriadený prokurátor (§ 54 ods. 2).

V súlade s § 34 ods. 2 zákona o prokuratúre ďalší opakovaný podnet v tej istej veci vybaví nadriadený prokurátor uvedený v odseku 1 len vtedy, ak obsahuje nové skutočnosti. Ďalším opakovaným podnetom sa rozumie v poradí tretí a ďalší podnet, v ktorom podávateľ podnetu prejavuje nespokojnosť s vybavením svojich predchádzajúcich podnetov v tej istej veci.

Ústavný súd podľa svojej konštantnej judikatúry považuje podnet v zmysle § 31 ods. 2 zákona o prokuratúre, ako aj opakovaný podnet podľa § 34 zákona o prokuratúre za právne prostriedky, ktoré zákon sťažovateľom na ochranu ich základných práv alebo slobôd účinne poskytuje, a to aj vo vzťahu k tým právam, ktorých porušenie sťažovateľka namieta touto sťažnosťou (pozri napr. IV. ÚS 330/04, I. ÚS 186/05, IV. ÚS 28/2010 atď.). Použitie týchto právnych prostriedkov ochrany základných práv a slobôd je v zmysle § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde jedným z atribútov prípustnosti sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, a teda i podmienkou konania vo veci individuálnej ochrany základných práv a slobôd pred ústavným súdom (napr. I. ÚS 256/05).

Súčasťou štandardnej judikatúry ústavného súdu je aj právny názor, že vynechanie nielen podnetu, ale aj opakovaného podnetu ako prostriedku nápravy uplatňovaného v rámci

sústavy orgánov prokuratúry Slovenskej republiky nemožno nahrádzať podaním sťažnosti v konaní pred ústavným súdom, pretože takto by sa obmedzovala možnosť orgánov prokuratúry vo vlastnej kompetencii nielen preveriť skutočnosti, ktoré tvrdí sťažovateľ, ale aj prijať opatrenia podľa zákona o prokuratúre (m. m. I. ÚS 186/05, IV. ÚS 53/05).

Z uvedeného vyplýva, že zákon o prokuratúre v danom prípade poskytoval sťažovateľke prostriedok nápravy podať proti napadnutému prípisu krajskej prokuratúry opakovaný podnet, o ktorom bol oprávnený a povinný konať nadriadený prokurátor (§ 54 ods. 2 zákona o prokuratúre).

Ústavný súd konštatuje, že sťažnosť doručená ústavnému súdu 8. februára 2012 smeruje proti prípisu krajskej prokuratúry č. k. 1 Kn 758/11-8 z 19. januára 2012, nesmeruje však proti postupu, resp. záveru nadriadeného prokurátora, ktorý preskúmaval prípis krajskej prokuratúry č. k. 1 Kn 758/11-8 z 19. januára 2012, pritom len jeho závery by prípadne mohli byť vzhľadom na požiadavky vyplývajúce z § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde v spojení s § 54 ods. 2 zákona o prokuratúre predmetom preskúmania v konaní pred ústavným súdom.

Vzhľadom na uvedené bolo potrebné aj túto časť sťažnosti sťažovateľky pri jej predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietnuť ako neprípustnú.

II.5 K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením krajského súdu č. k. 8 Co 301/2011-243 z 12. decembra 2011 a uznesením krajského súdu č. k. 8 Co 303/2011-209 zo 6. decembra 2011

Zo zistení ústavného súdu vyplýva, že okresný súd uznesením sp. zn. 25 C 82/2009 z 3. októbra 2011 zamietol návrh sťažovateľky na nariadenie predbežného opatrenia, ktorým sa v konaní o určenie výživného na manželku domáhala, aby okresný súd predbežným opatrením zaviazal odporcu prispievať na jej výživu sumou 550 € mesačne.

O odvolaní sťažovateľky rozhodol krajský súd uznesením sp. zn. 8 Co 301/2011 z 12. decembra 2011 tak, že uznesenie okresného súdu potvrdil.

Z ďalších zistení ústavného súdu vyplýva, že okresný súd uznesením sp. zn. 19 C 383/2009 z 3. októbra 2011 zamietol návrh sťažovateľky na nariadenie predbežného opatrenia, ktorým sa domáhala vo veci samej vylúčenia odporcu z užívania časti nehnuteľností a ktorým žiadala, aby súd dočasne uložil odporcovi nevstupovať do časti nehnuteľnosti rodinného domu. O odvolaní sťažovateľky rozhodol krajský súd uznesením č. k. 8 Co 303/2011-209 zo 6. decembra 2011 tak, že uznesenie okresného súdu potvrdil.

Vo vzťahu k preskúmvaniu rozhodnutí všeobecných súdov týkajúcich sa nariadenia predbežného opatrenia ústavný súd vo svojej doterajšej judikatúre už uviedol, že takéto rozhodnutia (ako aj postup predchádzajúci ich vydaniu) treba považovať za súčasť základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Predpokladom rozhodnutia ústavného súdu, ktorým vysloví porušenie ústavou garantovaných základných práv alebo slobôd rozhodnutím všeobecného súdu, je však také ich porušenie, ktoré nie je napravitel'né alebo odstrániteľné činnosťou všeobecného súdu pred začatím konania alebo v konaní o veci samej [§ 74 a nasl., § 102 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“)], resp., ktoré nemožno napraviť procesnými prostriedkami, ktoré sú obsiahnuté v Občianskom súdnom poriadku v spojitosti s predbežnými opatreniami. Samotné nevyhovenie návrhu na nariadenie predbežného opatrenia ako zabezpečovacieho prostriedku v civilnom procese však nemôže bez ďalšieho zakladať dôvod na vyslovenie záveru o porušení sťažovateľkou označených práv (m. m. I. ÚS 46/00, II. ÚS 37/00). Sťažovateľka má totiž v ďalšom priebehu konaní možnosť opätovne navrhnúť nariadenie predbežného opatrenia, čo zároveň znamená, že stále disponuje účinným prostriedkom na dočasnú úpravu právnych vzťahov v predmetných konaniach.

Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných

súdiv je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne.

Z princípu subsidiarity vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd sa pri zakladaní svojej právomoci riadi zásadou, že všeobecné súdy sú ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdiv (m. m. IV. ÚS 236/07). Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany svojich základných práv alebo slobôd môže domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným (všeobecným) súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 115/07).

Z už uvedeného vyplýva, že sťažovateľka mala možnosť domáhať sa ochrany svojich práv podaním ďalších návrhov na nariadenie predbežného opatrenia, o ktorých by bol oprávnený a aj povinný rozhodnúť okresný súd a následne po prípadnom podaní odvolania krajský súd. Právomoc všeobecných súdiv poskytnúť ochranu právam sťažovateľky v danom prípade vylučuje právomoc ústavného súdu.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd odmietol túto časť sťažnosti sťažovateľky z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie v súlade s § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

II.6 K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru prípisom ministerstva spravodlivosti sp. zn. 21695/2011/51 z 5. októbra 2011, prípismi okresného súdu pod sp. zn. Spr 3171/2011 z 30. marca 2011 a sp. zn. Spr. 3482/2011 z 3. augusta 2011, ako aj prípisom krajského súdu sp. zn. Spr 2179/2011 z 29. septembra 2011

Sťažovateľka tvrdí, že prípisom krajského súdu (jeho podpredsedníčky, pozn.), ako aj prípisom okresného súdu (jeho podpredsedníčky, pozn.) a prípisom ministerstva spravodlivosti vydanými podľa zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o súdoch“) došlo k porušeniu jej základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a jej práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní tejto časti sťažnosti vychádzal zo svojej doterajšej judikatúry, podľa ktorej čl. 46 ods. 1 ústavy predstavuje primárne východisko pre zákonom upravené konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky príslušných na poskytovanie právnej ochrany, a na základe toho ho možno považovať aj za základ ústavnej úpravy jednotlivých aspektov práva na súdnu a inú právnu ochranu zakotvených v siedmom oddiele druhej hlavy ústavy (čl. 46 až čl. 50 ústavy). Zároveň podľa čl. 46 ods. 4 ústavy podmienky a podrobnosti o tejto ochrane ustanoví zákon, pričom v zmysle čl. 51 ods. 1 ústavy sa možno základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy domáhať len v medziach zákonov, ktoré toto ustanovenie vykonávajú (m. m. IV. ÚS 142/07, IV. ÚS 165/07).

Sťažovateľka namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru

- prípisom okresného súdu sp. zn. Spr 3171/2011 z 30. marca 2011 týkajúcim sa sťažnosti sťažovateľky z 3. februára 2011, ktorou namietala, že okresný súd v konaniach vedených pod sp. zn. 1 Ps 14/2009 a sp. zn. 1 Ps 16/2010 postupoval neštandardne pri vybavovaní jej návrhov, a zároveň namietala postup zákonného sudcu v uvedených konaniach;

- prípisom okresného súdu sp. zn. Spr. 3482/2011 z 3. augusta 2011 týkajúcim sa jej sťažnosti, ktorou namietala, že okresný súd v konaniach vedených pod spisovými značkami: 1 Ps 14/2009, 1 Ps 16/2010, 1 Ps 225/2007 a 19 C 383/2009 postupoval neštandardne pri vybavovaní jej návrhov;
- prípisom krajského súdu sp. zn. Spr 2179/2011 z 29. septembra 2011 týkajúcim sa prešetrenia spôsobu vybavenia sťažnosti sťažovateľky evidovanej okresným súdom pod sp. zn. Spr. 3482/2011 a vybaveným jeho prípisom z 3. augusta 2011 a
- prípisom ministerstva spravodlivosti sp. zn. 21695/2011/51 z 5. októbra 2011 týkajúcim sa prešetrenia vybavenia jej sťažností okresným súdom a krajským súdom evidovaných pod sp. zn. Spr 3882/2010 a sp. zn. Spr 3171/2011.

V súvislosti s touto časťou sťažnosti ústavný súd poukazuje na svoju stabilizovanú judikatúru, podľa ktorej postup pri vybavovaní sťažností, resp. prešetrovaní ich vybavenia podľa zákona o súdoch nemožno považovať *ratione materiae* za súčasť práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, resp. základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (m. m. IV. ÚS 241/07, IV. ÚS 210/2011).

Kritériom aplikovateľnosti čl. 46 ods. 1 ústavy (a rovnako aj čl. 6 ods. 1 dohovoru) je materiálna povaha predmetu konania, predovšetkým skutočnosť, že sa v ňom bezprostredne rozhoduje o právach a povinnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb (ich právnom statuse). Nie je pritom rozhodujúce, či v okolnostiach konkrétneho prípadu rozhoduje všeobecný súd alebo iný orgán verejnej moci, a taktiež nie je rozhodujúca ani povaha zákona, ktorý upravuje predmet daného konania, rovnako tak ani povaha strán (účastníkov konania), resp. povaha právneho vzťahu, o ktorý v danej veci ide.

V posudzovanom prípade sťažovateľka namieta postup administratívneho charakteru, v rámci ktorého sa nerozhoduje bezprostredne o právach, resp. povinnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb; táto problematika preto nespadá podľa doterajšej judikatúry ústavného súdu pod garancie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy ani práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Uvedené skutočnosti zároveň vylučujú možnosť existencie takej

príčinnej súvislosti medzi namietanými prípismi okresného súdu a krajského súdu, ako aj prípisom ministerstva spravodlivosti a namietaným porušením základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 os. 1 dohovoru (m. m. IV. ÚS 260/07), ktorá by zakladala relevantný dôvod na vyslovenie ich porušenia po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie.

Z uvedených dôvodov ústavný súd aj túto časť sťažnosti pri predbežnom prerokovaní odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

II.7 K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom ministerstva spravodlivosti v konaní sp. zn. 16059/2011/52ZT a jeho prípisom z 15. júna 2011

Sťažovateľka touto časťou sťažnosti napáda postup ministerstva spravodlivosti v konaní sp. zn. 16059/2011/52ZT a jeho prípis z 15. júna 2011, ktorým ministerstvo spravodlivosti podľa nej *„vec nedostatočne riešilo“*, keďže *„nevidel(o) dôvod na začatie konania voči súdnemu znalcovi, uspokojil(o) sa s neobjektívnymi informáciami konajúceho súdu, ktorý účelovo postupuje a tendenčne prehliada podania aj spoločensky nebezpečné konania chorého súdneho znalca“*. Sťažovateľka namieta, že ministerstvo spravodlivosti v označenom konaní nedospelo k záveru o potrebe začať konanie o dočasnom pozastavení výkonu činnosti znalca.

V prípise ministerstva spravodlivosti sp. zn. 16059/2011/52ZT z 15. júna 2011 sa uvádza:

„V nadväznosti na list Ministerstva spravodlivosti SR č. 16059/2011/52ZT zo dňa 2. 3. 2011 Vám oznamujeme, že z vyjadrenia Okresného súdu Bratislava I, konajúceho vo veciach sp. zn. 1 Ps 14/2009 a sp. zn. 1 Ps 16/2010, doručeného ministerstvu dňa 12. 4. 2011, nevyplývajú žiadne skutočnosti, na podklade ktorých by bolo dôvodné, aby ministerstvo ako príslušný správny orgán začalo správne konanie vo veci dočasného pozastavenia výkonu znaleckej činnosti znalca..., podľa § 28 ods. 1 písm. b) zákona č. 382/2004 Z. z. o znalcoch, tlmočníkoch a prekladateľoch a o zmene a doplnení niektorých

zákonov. Konajúci súd bol súčasne vyzvaný na informovanie ministerstva o rozhodnutí vo veci samej.“

Podľa § 28 ods. 1 zákona č. 382/2004 Z. z. o znalcoch, tlmočníkoch a prekladateľoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o znalcoch“) ministerstvo spravodlivosti môže (okrem iného) znalcovi zapísanému v zozname dočasne pozastaviť výkon činnosti až do právoplatného rozhodnutia vo veci, ak sa proti nemu vedie trestné stíhanie za úmyselný trestný čin alebo za trestný čin súvisiaci so znaleckou činnosťou, tlmočnickou činnosťou alebo prekladateľskou činnosťou alebo konanie o pozbavení alebo obmedzení spôsobilosti na právne úkony.

Sťažovateľka vo svojej podstate namieta nečinnosť ministerstva spravodlivosti v súvislosti s jej podnetom, ktorým sa domáhala začatia konanie o dočasnom pozastavení výkonu činnosti znalca podľa § 28 ods. 1 zákona o znalcoch.

Podľa § 250t ods. 1 OSP fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá tvrdí, že orgán verejnej správy nekoná bez vážneho dôvodu spôsobom ustanoveným príslušným právnym predpisom tým, že je v konaní nečinný, môže sa domáhať, aby súd vyslovil povinnosť orgánu verejnej správy vo veci konať a rozhodnúť. Návrh nie je prípustný, ak navrhovateľ nevyčerpal prostriedky, ktorých použitie umožňuje osobitný predpis.

Podľa § 250t ods. 4 OSP súd o návrhu rozhodne bez pojednávania uznesením. Ak súd návrhu vyhovie, vo výroku uvedie označenie orgánu, ktorému sa povinnosť ukladá, predmet a číslo správneho konania a primeranú lehotu, nie však dlhšiu ako tri mesiace, v ktorej je orgán verejnej správy povinný rozhodnúť. Súd môže na návrh orgánu verejnej správy túto lehotu predĺžiť. Nedôvodný alebo neprípustný návrh súd zamietne.

Z uvedených ustanovení Občianskeho súdneho poriadku vyplýva, že sťažovateľka sa mohla účinne domáhať ochrany namietaného porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ku ktorému malo dôjsť postupom ministerstva spravodlivosti a jeho prípisom sp. zn. 16059/2011/52 ZT

z 15. júna 2011, žalobou podľa § 250t ods. 1 OSP, o ktorej bol oprávnený a aj povinný rozhodnúť všeobecný súd. Právomoc všeobecného súdu rozhodnúť o žalobe sťažovateľky v danom prípade (vzhľadom na princíp subsidiarity) vylučuje právomoc ústavného súdu rozhodnúť o tejto časti sťažnosti adresovanej ústavnému súdu.

Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd túto časť sťažnosti pri predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku svojej právomoci.

II.8 K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru pripisom krajskej prokuratúry č. k. 1 Kn 620/11-3 z 21. októbra 2011

Zo zistení ústavného súdu vyplýva, že pripisom č. k. 1 Kn 620/11-3 z 21. októbra 2011 krajská prokuratúra preskúmala na základe podnetu sťažovateľky z 3. októbra 2011 rozhodnutie prokurátorky okresnej prokuratúry sp. zn. 1 Pn 787/11 z 19. septembra 2011, ktorým táto zamietla sťažnosť proti uzneseniu vyšetrovateľky odboru kriminálnej polície Okresného riaditeľstva Policajného zboru Bratislava I podľa § 197 ods. 1 písm. d) Trestného poriadku č. k. ORP-792/2-OVK-B1-2011 z 26. júla 2011 o odmietnutí veci, keďže nebol dôvod na začatie trestného stíhania.

Z už citovaných ustanovení zákona o prokuratúre (§ 34 ods. 1 a 2) vyplýva, že aj v tomto prípade mala sťažovateľka v rámci systému prostriedkov nápravy na ochranu svojich práv k dispozícii účinný opravný prostriedok – ďalší opakovaný podnet, o ktorom bol oprávnený a povinný konať nadriadený prokurátor (§ 54 ods. 2 zákona o prokuratúre).

Vzhľadom na uvedené bolo potrebné túto časť sťažnosti sťažovateľky pri jej predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietnuť pre neprípustnosť.

II.9 K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru prípisom okresnej prokuratúry sp. zn. 1 Pn 787/2011 z 8. decembra 2011

Z už citovaného § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

Zo zistení ústavného súdu vyplýva, že okresná prokuratúra prípisom č. k. 1 Pn 787/11-25 z 8. decembra 2011 odložila podnet sťažovateľky z 31. októbra 2011, ktorým sa domáhala preskúmania zákonnosti postupu a rozhodnutia policajta odboru kriminálnej polície Okresného riaditeľstva Policajného zboru Bratislava I vo veci vedenej pod sp. zn. ČVS: ORP-792/2-OVK-B1-2011.

V prípise okresnej prokuratúry č. k. 1 Pn 787/11-25 z 8. decembra 2011 sa predovšetkým uvádza:

„V uvedenej veci Vám oznamujem, že Vaše podanie zo dňa 31. 10. 2011, v ktorom vyjadrujete nesúhlas s vybavením veci Odborom kriminálnej polície OR PZ v Bratislave I vedenej pod ČVS: ORP-792/2-OVK-B1-2011 bolo sčasti vyhodnotené i ako žiadosť o preskúmanie zákonnosti postupu a rozhodnutia policajta vo vzťahu k danej veci s tým, že toto podanie neobsahuje žiadne nové skutočnosti, ktoré neboli už predmetom šetrenia tunajšej prokuratúry. V predmetnej veci tunajšia prokuratúra rozhodla uznesením

podľa § 193 odsek 1 písmeno c) Trestného poriadku dňa 19. septembra 2011 pod číslom konania 1 Pn 787/11-9, ktorým bola zamietnutá Vaša sťažnosť proti uzneseniu vyšetrovateľky Odboru kriminálnej polície Okresného riaditeľstva PZ v Bratislave I podľa § 197 odsek 1 písmeno d) Trestného poriadku číslo konania ORP-792/2-OVK-B1-2011 z 26. 07. 2011. S poukazom na uvedené skutočnosti Váš podnet bez prijatia prokurátorského opatrenia odkladám.“

Podľa § 34 ods. 2 zákona o prokuratúre ďalší opakovaný podnet v tej istej veci vybaví nadriadený prokurátor... len vtedy, ak obsahuje nové skutočnosti.

V danom prípade sa okresná prokuratúra podnetom sťažovateľky riadne zaoberala, pričom podľa názoru ústavného súdu ústavne postupovala konformným spôsobom, keď ho prípisom sp. zn. 1 Pn 787/2011 z 8. decembra 2011 odložila s poukazom na to, že neobsahuje žiadne nové skutočnosti, ktoré by už neboli predmetom preskúmania zo strany okresnej prokuratúry v tomto konaní.

Ústavný súd v tejto súvislosti poukazuje aj na svoj právny názor, podľa ktorého postup orgánu verejnej moci súdu v súlade s platným a účinným zákonom nemožno hodnotiť ako porušovanie základných práv garantovaných ústavou a ani práv garantovaných dohovorom či inou kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (napr. I. ÚS 8/96, I. ÚS 6/97, II. ÚS 81/00).

Vzhľadom na uvedené ústavný súd dospel k záveru, že v danom prípade neexistuje medzi namietaným prípisom okresnej prokuratúry a obsahom základného práva sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a jej práva podľa čl. 6 dohovoru taká príčinná súvislosť, ktorá by naznačovala reálnu možnosť vysloviť ich porušenie po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie.

Na základe uvedeného ústavný súd pri predbežnom prerokovaní odmietol túto časť sťažnosti sťažovateľky podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

II.10 K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru prípisom generálnej prokuratúry č. k. IV/1 Gn 926/11-9 zo 4. októbra 2011

Jednou zo základných podmienok prijatia sťažnosti na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Táto lehota je dvojmesačná a začína plynúť od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, pričom pri opatrení alebo inom zásahu sa počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Nedodržanie tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako podanej oneskorene (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). V prípade podania sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty neumožňuje zákon o ústavnom súde zmeškanie tejto lehoty odpustiť (pozri napr. IV. ÚS 14/03, I. ÚS 64/03, I. ÚS 188/03).

Zo zistení ústavného súdu vyplýva, že generálna prokuratúra sa v prípise č. k. IV/1 Gn 926/11-9 zo 4. októbra 2011 zaoberala podaním sťažovateľky označeným ako „*Sťažnosť voči vybaveniu Krajskou prokuratúrou č. k. 1 Kn 200/10-30 zo dňa 20. 6. 2011, nesúhlas s jej vybavením*“, ktoré bolo posúdené ako opakovaný podnet sťažovateľky podľa § 34 ods. 1 zákona o prokuratúre proti postupu orgánov činných v trestnom konaní pri vybavení trestného oznámenia na MUDr. J. L. pre prečin zanedbanie povinnej výživy podľa § 207 Trestného zákona. Sťažovateľka neuviedla, kedy jej bol označený prípis generálnej prokuratúry doručený, avšak zo zistení ústavného súdu vyplýva, že tento prípis napadla sťažovateľka podaním doručeným generálnej prokuratúre 31. októbra 2011. Z uvedených zistení ústavného súdu vyplýva, že najneskôr 31. októbra 2011 sťažovateľka mala vedomosť o spôsobe vybavenia jej podnetu prípisom generálnej prokuratúry č. k. IV/1 Gn 926/11-9 zo 4. októbra 2011. Sťažnosť bola ústavnému súdu doručená 8. februára 2012, teda zjavne po uplynutí kogentnej dvojmesačnej lehoty podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde.

Vzhľadom na uvedené túto časť sťažnosti ústavný súd odmietol z dôvodu, že bola podaná oneskorene v súlade s § 25 ods. 2 v spojení s § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde.

II.11 K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru prípisom generálnej prokuratúry č. k. IV/1 Gn 303/10-35 z 2. decembra 2011

Zo zistení ústavného súdu vyplýva, že sťažovateľka vo svojom opakovanom podnete z 20. októbra 2011 doplnenom podaním z 24. októbra 2011 vyjadrila nespokojnosť s rozhodnutím orgánov činných v trestnom konaní v súvislosti s vybavením jej trestného oznámenia na MUDr. J. L. pre podozrenie zo spáchania trestného činu týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a) a ods. 2 písm. b) Trestného zákona, ktoré bolo uznesením vyšetrovateľa Okresného riaditeľstva Policajného zboru Bratislava I pod sp. zn. ČVS: ORP-639/1-OVK-B1-2010 z 24. júna 2011 v súlade s § 197 ods. 1 písm. d) Trestného poriadku (ďalej aj „uznesenie vyšetrovateľa“) odmietnuté, ako aj s rozhodnutím prokurátorky okresnej prokuratúry, ktorá sťažnosť sťažovateľky proti uzneseniu vyšetrovateľa uznesením sp. zn. 1 Pn 430/09 z 18. augusta 2011 zamietla ako nedôvodnú, a s prípisom prokurátorky krajskej prokuratúry sp. zn. 1 Kn 331/2010 z 26. septembra 2011, ktorým bol podnet sťažovateľky odložený ako nedôvodný. O tomto opakovanom podnete (z 20. októbra 2011 doplnenom podaním z 24. októbra 2011, pozn.) sťažovateľky rozhodla generálna prokuratúra prípisom č. k. IV/1 Gn 303/10-35 z 2. decembra 2011, v ktorom sa okrem iného uvádza:

„Po podrobnom oboznámení sa s Vašimi podaniami, ako aj preskúmaní kompletného na vec sa vzťahujúceho spisového materiálu som sa s postupom a rozhodnutím orgánov činných v tejto trestnej veci v celom rozsahu stotožnil. Vyšetrovateľ svoj postup skutkovo a právne vyčerpávajúco odôvodnil. So skutkovými a právnymi závermi, o ktoré svoje rozhodnutie oprel, zhodne s podriadenými prokurátormi súhlasím, pretože tieto jednoznačne vyplynuli z vykonaného dokazovania a sú v súlade so zákonom. Vaše námietky uvedené v opakovanom podnete nie sú nové. Uvádzali ste ich v priebehu vyšetrovania i v pôvodnom podnete. Krajská prokuratúra sa nimi podrobne zaoberala, vo svojom vyjadrení na ne reagovala a v konečnom dôsledku sa s nimi bezozbytku vyrovnala. Ak napriek tomu uvedené námietky opakujete a nad ich rámec neuvádzate žiadne nové, potom treba Vaše námietky označiť za subjektívnu polemiku so závermi prokuratúry, a ako také ich označiť za nespôsobilé revidovať citované vybavenie... v rámci trestného konania sa

vyšetrovateľ i dozorový prokurátor zaoberali Vašimi mnohými podaniami v súhrne, pričom relevantné písomné podklady zabezpečili i z iných trestných vecí týkajúcich sa Vás a Vášho manžela. Tieto dôkazy orgány činné v trestnom konaní riadne a v súlade s ust. § 2 odsek 12 Trestného poriadku vyhodnotili. Ani po komplexnom a objektívnom zhodnotení dôkazov neboli zistené predpoklady pre vyvodenie trestnoprávnej zodpovednosti MUDr. J. L. za akýkoľvek trestný čin uvedený v osobitnej časti Trestného zákona.

S Vašimi rozsiahlymi námietkami sa vyčerpávajúcim spôsobom vyrovnala tak prokurátorka okresnej prokuratúry rozhodujúca o Vašej sťažnosti ako aj prokurátorka krajskej prokuratúry konajúca o Vašom prvom podnete v predmetnej trestnej veci. Vami označované konania MUDr. L. skutočne nemožno subsumovať pod skutkovú podstatu akéhokoľvek trestného činu.“

Ústavný súd v súvislosti so sťažovateľkinou nespokojnosťou s právnym posúdením jej podnetu prokurátorkou generálnej prokuratúry poukazuje na svoj ustálený právny názor, podľa ktorého z ustanovení Trestného poriadku nemožno vyvodiť subjektívne právo osoby, ktorá podala trestné oznámenie, na začatie trestného konania. Osobe, ktorá podala trestné oznámenie, nevzniká právo na začatie trestného stíhania. Takéto právo nemožno odvodiť ani z niektorého zo základných práv alebo slobôd podľa druhej hlavy ústavy (m. m. II. ÚS 42/00, II. ÚS 238/02). Vzhľadom na už uvedený právny názor a ústavne akceptovateľné odôvodnenie prípisu generálnej prokuratúry č. k. IV/1 Gn 303/10-35 z 2. decembra 2011 podľa názoru ústavného súdu v danom prípade neexistuje medzi označeným prípisom generálnej prokuratúry a obsahom sťažovateľkou označeného základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru taká príčinná súvislosť, ktorá by naznačovala reálnu možnosť vysloviť ich porušenie po prípadnom prijatí tejto časti sťažnosti na ďalšie konanie.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd odmietol pri predbežnom prerokovaní aj túto časť sťažnosti pre zjavnú neopodstatnenosť v súlade s § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku sa ústavný súd ďalšími návrhmi uvedenými v sťažnosti nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 26. októbra 2012